

Elekes Péter
(1951–2008)

A közhelyes szófordulat – „nem hittük el a halálhíret” – most, augusztus végén megmásíthatatlan, kegyetlen és torokszorító valóság lett. Egy héttel 57. születésnapja előtt hirtelen elhunyt Elekes Péter, az Országos Széchényi Könyvtár jogásza. Akik ismerték, biztosan nem hitték el első hallásra a szörnyű hírt, hiszen lehetetlen, hogy ez a jóvágású, megnyerő modorú, talpig úriember Péter nem lehet többé közöttünk. A nemzeti könyvtárban mindenki ismerte, és ő is ismert mindenkit.

Ahogy hosszú léptekkel haladt a folyosón, lehetetlen volt megelőzni a köszönéssel, mindig barátságos mosollyal és kedves kézmozdulattal üdvözölte a szembejövőt. Többé nem találkozunk vele az ötödik emeleti folyosón, többé nem állhatunk meg vele néhány baráti szóra, többé nem hallhatjuk lelkes hangú, szinte pedagógiai ihletettségű kiselőadásait.

Elekes Péter 1951. szeptember 3-án született Budapesten, polgári családban, olyan családban, ahol magától értetődő volt a jólneveltség, ahol természetes volt a műveltség, alapvető érték a széles körű és elmélyült tudás. 1966-ban fejezte be az általános iskolát, majd a kecskeméti Piarista Gimnázium diákjaként tett érettségi vizsgát 1970-ben. A családi mellett az egyházi iskolában kapott nevelés, műveltség és értéktudat határozta meg gondolkodását, világképét, erkölcsi fölfogását.

Érettségi után két évig a MÜM Mezőgazdasági Tervező Vállalatnál dolgozott adminisztrátorként. 1972 januárjában került az Országos Széchényi Könyvtár Nemzetközi Csereszolgálatához, ahol a könyvküldemények csomagolása volt a feladata. Ekkoriban írták róla továbbtanulási ajánlásában a következő minősítést: *„Nevezett igen készségesen, jó munkakedvvel, a munkatársak iránti szolgálatkészséggel végzi a rábízott feladatokat, mindig minden feladatot szívesen elvállal. Más munkaterületek iránt is érdeklődést tanúsít...”* Valóban ilyen volt: mindig derűsen, odaadóan dolgozott, figyelmesen és szolgálatkészen segített – rövidre szabott élete végéig.

1973-tól levelező tagozaton végezte jogi tanulmányait, 1983-ban doktorált és négy évvel később jogi szakvizsgát tett. Időközben, 1975-ben elvégezte a Könyvtártudományi és Módszertani Központ könyvtárosképző szaktanfolyamát. Dolgozott a Gyarapítási osztályon is, 1996-tól 1999 végéig az OSZK Személyzeti és Munkügyi osztályát vezette, annak megszűnéséig. 2000-től a nemzeti könyvtár jogásza volt.

Elekes Péter kiváló szakember volt. De ami talán ennél is fontosabb és rá jellemzőbb, hogy nagy tudású ember volt. Különösen a történelemtudományban

volt járatos, a történelem szakos kollégákat megszegyénítő ismeretei voltak. Járatos volt a teológiában, a földrajzban, a gasztronómiában, az irodalomban. Igazi sokoldalú, széles érdeklődésű, elmélyült tudású, olvasott ember volt, aki azonban soha, egyetlen egyszer sem kérkedett a tudásával. Minden véleményt meghallgatott, alaposan mérlegelt, majd a maga jellegzetes, lendületes, igazi pedagógusi-magyarázó éthoszt mutató stílusában előadta saját, igen alaposan indokolt és megmagyarázott nézetét. A kisujjában volt az újkori magyar történelem, úgy ismerte az Adria gyöngyszemét, Velencét, mint csak az útikönyvek szerzői, tájékozott volt a szűkebb haza, a tágabb haza (a Kárpát-medence) és a nagyvilág dolgaiban, szinte naprakész volt a humán tudományok újdonságait illetően. Ama ritka emberek közé tartozott, akivel a jóízű beszélgetés mihamar valódi és tanulságos eszmecserevé vált.

Kitűnően felkészült, mindig készséges kollégát, nagytudású és roppant tájékozott férfit és talpig becsületes úriembert gyászolnak mindazok, akik ismerték, akiknek megadatott ismerni őt.

Mezey László Miklós